

РЕШЕНИЕ

№ 8114

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9708** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДП „Управление и стопанисване на язовири“, депозирана чрез пълномощника старши юрисконсулт В. В. против Решение №4111 от 01.09.2023 г., постановено по АНД №5205/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-и състав. Със същото е потвърдено Наказателно постановление №НЯСС-254/24.11.21 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/, с което на ДП „Управление и стопанисване на язовири“ /ДПУСЯ/ е наложено имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл. 190а, ал.2 ЗВ.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необостованост. В тази връзка е посочено, че неправилно СРС е приел, че е спазен срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН за съставяне на АУАН. Твърди се също, че СРС не е извършел цялостна преценка за законосъобразност на НП, доколкото не се е произнесъл по направените от жалбоподателя възражения във връзка със състествомерността и доказаността на нарушението. Навадени са и доводи за маловажност на нарушението. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител се прави искане решението на СРС да бъде отменено и

вместо него постановено друго, с което да се отмени наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и пред двете съдебни инстанции.

Ответникът, Председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, чрез процесуалния си представител в приложен отговор на касационната жалба изразява становище за нейната неоснователност по подробно изложени аргументи. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата и оставяне в сила на обжалваното решение.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадени в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №НЯСС-254/24.11.21 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/, с което на ДП „Управление и стопанисване на язовири“ /ДПУСЯ/, е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл. 190а, ал.2 ЗВ, за това, че ДП „Управление и стопанисване на язовири“ не е изпълнило задължителното предписание, дадено в Протокол от извършена проверка №05-02-23/08.10.2020 г. - да представи в ДАМТН геодезическо заснемане на язовира, височината на стената, откоси, характерни коти, съоръжения.при предходната проверка в срок до 30.11.2020 г., като не е представило документи, доказващи извършване на геодезическо заснемане на язовира.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че от събраните в хода на въззивното производство доказателства безспорно е установено, че на 08.10.2020 г. в рамките на извършена проверка от ДАМТН на язовир „К.“, на територията на [община], стопанисван от жалбоподателя, е съставен протокол от извършена проверка № 05-02-23/08.10.2020 г., с който е дадено задължително предписание на ДП „Управление и стопанисване на язовири“ - да се представи в ДАМТН геодезическо заснемане на язовира - височината на стената, откоси, характерни коти, съоръжения. Същият бил получен от жалбоподателя на 09.11.2020 г. Даден бил срок за изпълнение на предписанието - 30.11.2020 г. При контролна проверка на 30.03.2021 г. , било установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължителното предписание, дадено при предходната проверка, като не е представил документи, доказващи извършване на геодезическо заснемане на язовира. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 190 ал.2 ЗВ.

При извършена цялостна преценка за законосъобразност на обжалваното пред него НП въззивният съд е приел, че АУАН, така и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи, по предвидения в закона ред и форма. Съдът не е констатирал допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени по тежест процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя до степен да не може да разбере за какво точно

нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Приел е също, че НП е издадено преди изтичане на предвидения шестмесечен давностен срок в разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН, като релевираните възражения от жалбоподателя и в тази насока, са изцяло неоснователни. АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити, предвидени в разпоредбите на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, включително дата и място на извършване на вмененото нарушение. Посочената дата в двата акта - 01.12.2020 г., правилно е определена като дата на извършване на нарушението, тъй като тази дата се явява деня, следващ този, в който срокът за изпълнение на даденото предписание е изтекъл на 30.11.2020 г.

Въззивният съд е приел, че правилно е приложен и материалния закон. В тази връзка е изложил мотиви, че доколкото вмененото нарушение е квалифицирано в АУАН и НП, като такова по чл.190а, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 от ЗВ, тази разпоредбата императивно задължава собствениците на язовирни стени и съоръженията към тях да изпълняват предписанията по чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ. Настоящият случай касае именно дадени предписания от оправомощени от председателя на ДАМНТ длъжностни лица по чл.190, ал.4 от ЗВ, които са извършили проверка на техническото и експлоатационното състояние на процесния язовир, а за направените констатации в хода на проверката е съставен нарочен протокол, в който е дадено предписание на жалбоподателя „Да се представи в ДАМНТ геодезическо заснемане на язовира /височина на стената, откоси, характерни коти, съоръжения/“, със срок за изпълнение до 30.11.2020 г. Протоколът от проверката е надлежно връчен на жалбоподателя и е влязъл в сила, поради което законосъобразността на направените в него констатации и дадените задължителни предписания не са предмет на проверка в настоящото производство. СРС е установил, че правилно е определен субекта на нарушението, а именно: ДПУСЯ, с предоставени права за стопанисване и управление на язовира, по силата на Акт за публична държавна собственост. Безспорно, като разполагащ с права на собственик на процесния язовир, жалбоподателят е длъжен да изпълнява в срок дадените предписания от контролните органи. Жалбоподателят не е изпълнил в указания срок до 30.11.2020 г. процесното предписание, което му е било връчено, като по делото няма данни то да е било обжалвано. С поведение си, изразяващо се в бездействие, при вменено от закона задължение за извършване на определено действие, жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на описаното в АУАН и НП административно нарушение, поради което правилно е санкциониран за неизпълнение на задължението си по чл.190а, ал.2 от ЗВ. За така извършеното административно нарушение разпоредбата на чл.200, ал.1, т.39 от ЗВ предвижда налагане на имуществена санкция на юридическо лице в размер от 1000 до 20000 лева. С процесното НП на жалбоподателя е наложена санкция в минималния, предвиден в закона размер, при съобразяване тежестта на нарушението и постигане на целите по чл.12 от ЗАНН, поради което не подлежи на обсъждане въпроса за неговото намаляване по размер. СРС е разгледал възраженията на жалбоподателя, включително относно приложението на чл.28 ЗАНН, като мотивирано е приел същите за неоснователни. При тези мотиви НП е потвърдено.

Решението е правилно.

Настоящият състав на касационната инстанция напълно споделя установената от районния съд фактическа обстановка и изведените въз основа на нея правни изводи, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, които да водят до отмяна на атакуваното НП. В тази

връзка правилно СРС е приел, че е спазен срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН за съставяне на АУАН. Безспорно срокът за изпълнение на предписанията, е изтекъл още на 30.11.2020 г., но доколкото констатациите за неспазване на изискванията на чл.190а, ал. 1, т. 3 от Закона за водите са установени при проверка, извършена на 30.03.2021 г., то именно от тази дата следва да се брой срокът за съставяне на АУАН. Това е така, защото съгласно закона 3-месечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН тече от „откриване на нарушителя“. Съгласно т. 2 от задължителните указания на т. 1 от Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителя. Законът не съдържа легална дефиниция на понятието „нарушител“, но безспорно това е лицето, което е извършило нарушение - деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред по смисъла на чл.6 от ЗАНН, т. е. понятието за нарушител не може да бъде разграничено от понятието за нарушение. Безспорно откриването на нарушението изисква извършване на съответна проверка относно установяване на признаците от състава на същото. Съгласно константната съдебна практика, установяването на административно нарушение става след извършване на проверка, съпроводена със задълбочен анализ на събраните доказателства. В тази връзка не може да се приеме, че на 01.12.2020 г. компетентните служители на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор са били длъжни и са могли в деня, следващ изтичането на определения срок за изпълнение на посоченото по-горе задължение, да констатират неизпълнението му от страна на предприятието. Не е възможно точно на тази дата, следваща деня, който е бил краен срок за изпълнение на предписанието, да се счете за дата, на която е открит нарушителя. Под „откриване на нарушителя“ по смисъла на чл. 34 от ЗАНН се има предвид не посочването му от засегнатите лица или възлагане извършването на проверка, а установяването от конкретните обективни данни, че лицето е извършило конкретното нарушение, т.е. когато в писмен документ, показания на свидетели или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не пораждаат съмнение за авторството на деянието. В случая неизпълнението на даденото предписание е установено в хода на извършена проверка на място на 30.03.2021 г., като резултатите са обективирани в протокол от 31.03.2021 г. В случая именно в тях са налице данни за нарушителя, така също и за извършеното нарушение. Предвид това издаденият на 07.06.2021 г. АУАН е издаден основателно и в съответствие със срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН.

Неоснователни са доводите на касатора, че СРС не е извършил цялостна преценка за законосъобразност на НП, доколкото не се е произнесъл по направените от жалбоподателя възражения във връзка със състествомерността и доказаността на нарушението. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Изложил е подробни мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Произнесъл се е по възраженията на жалбоподателя, относими към предмета на спора. В хода на съдебното производство

не са останали неизяснени факти и обстоятелства от значение за съставомерността на деянието, неговия извършител и некезуемост.

Споделят се и правните изводи по съществуването на спора за осъществено от касатора административно нарушение по чл.190а, ал.2 ЗВ, обявено за наказуемо с разпоредбата на чл.200, ал.1, т.39 ЗВ. Същото е безспорно установено от събраните по делото доказателства. Няма и не е измало спор, че на предприятието е било дадено предписание по чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ, което като ИАА подлежи на самостоятелен контрол и за което не се е твърдяло и няма данни да е оспорено по съдебен ред. Ако предприятието е считало, че предписанието е незаконосъобразно е следвало да го оспори по съдебен ред. След като не е оспорено, същото подлежи на изпълнение съобразно разпоредбата на чл.190а, ал.2 от ЗВ, която императивно задължава собствениците на язовирни стени и съоръженията към тях да изпълняват предписанията по чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ. Съгласно чл.200, ал.1, т.39 ЗВ, който не изпълни задължително предписание се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1000 до 20000 лв. Именно неизпълнението на предписанието е изпълнителното деяние на процесното нарушение, при което нарушението се явява съставомерно. Законосъобразността на даденото предписание не подлежи на проверка в настоящото производство.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че СРС обосновани и правилно е приел, че НП е законосъобразно издадено.

Що се отнася до доводите за приложимост на чл.28 ЗАНН настоящият съдебен състав приема, че обществена опасност на нарушението правилно е преценена като неотговаряща на критериите, визирани в тази разпоредба с оглед значимостта на защитените обществени отношения и продължаващото бездействие на предприятието за изпълнение на предписанието. Предвид това и като препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК към мотивите на въззивния съд в тази насока, съдът приема, че в случая не са налице предпоставки за квалифициране на установеното нарушение като маловажно.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4111 от 01.09.2023 г., постановено по АНД №5205/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-и състав.

ОСЪЖДА Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“, [населено място] да заплати на Държавна агенция за метрологичен и технически

надзор деловодни разноси за юрисконсултско вознаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.